

ришъ както трѣбва, — казалъ воденичарьтъ и му взелъ всичко що ималъ.

Тръгналъ си най-голѣмиятъ братъ пешкомъ безъ нищо. Отбилъ се при бабичката, която миналия день го канѣла да спре воловетъ да си отпочинатъ. Разказалъ ѝ какво го питалъ воденичарьтъ, какво му отговорилъ и какъ му взелъ воловетъ, колата и житото.

— Трѣбвало е да му отгоришъ: каквото има въ стомната, все е за пиене.

— Ще му отговоря другъ пжть, когато отида, — казалъ най-голѣмиятъ братъ и си отишелъ.

Пригответилъ се следъ това срѣдниятъ братъ.

Той, сжщо като брата си, не спрѣлъ при бабичката. Пристигналъ късно на воденицата. Разпрегналъ воловетъ. Седнали да вечерятъ съ воденичаря. Като се навечеряли, воденичарьтъ казалъ:

— Сега ако те попитамъ нѣщо и ми отговоришъ, ще ти дамъ воденицата си и всичко що имамъ. Но ако не ми отговоришъ — ще ти взема колата, воловетъ и житото. Съгласенъ ли си да се обзаложимъ?

— Съгласенъ съмъ, — отвърналъ срѣдниятъ братъ.

Той си помислилъ, че воде-

ничарьтъ ще го пита какво има въ стомната.

Но воденичарьтъ тоя пжть попиталъ друго.

— Кажи ми, — рекълъ той, — колко звезди има на небето.

Дълго мислилъ по-малкиятъ братъ, но не можалъ да каже колко звезди има на небето. Взелъ му воденичарьтъ колата, воловетъ и житото. Тръгналъ си братьтъ пешкомъ безъ нищо.

Отбилъ се при бабичката. Разказалъ ѝ какво го питалъ воденичарьтъ, какво му отговорилъ и какъ воденичарьтъ му взелъ воловетъ, колата и житото.

— Трѣбвало е, синко, ти да му отговоришъ: колкото зърна има пѣськътъ въ морето, толкова звезди има на небето.

— Ще му отговоря другъ пжть, бабо, когато пакъ отида. И срѣдниятъ братъ се върналъ въ къщи.

Дошло редъ на най-малкия да отиде на воденица. Увещавалъ го баща му да не ходи при хитрия воденичарь, но той казалъ:

— Ще ида, татко, за да му взема всичко каквото има, заедно съ това, що взе отъ братята ми.

Натоварилъ колата най-малкия братъ, впрегналъ воловетъ и тръгналъ за воденицата.